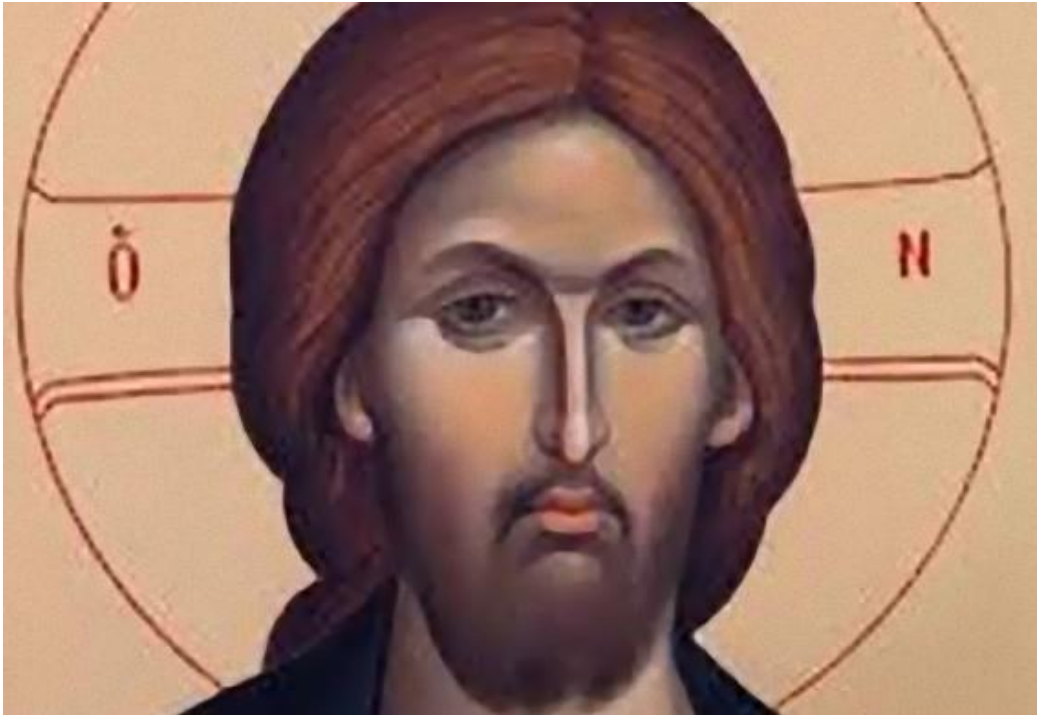

**Γιατί δεν σώζονται όλοι από τη διδαχή του Χριστού; –
Κυριακή Β΄ Ματθαίου.**

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα

Στο τέλος της σημερινής περικοπής (Ματθ. 4.18-23) ακούσαμε: «Και περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς διδάσκων... και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων”.

Ο σωτήριος λόγος του Ιησού απευθύνεται σε όλους. Γιατί όμως δεν σώζονται όλοι;

Ο θείος λόγος σώζει τους καλοπροαίρετους, τους δεκτικούς. Το Ευαγγέλιο δύναμη “Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι” (Ρωμ. 1.16), ενώ στην αντίθετη περίπτωση μεταβάλλεται στο αντίθετο. “Ο λόγος γαρ ο του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι” (Α΄ Κορ. 1.18). Δηλαδή “οις μεν οσμή θανάτου εις θάνατον, οις δε οσμή ζωής εις ζωήν” (Β΄ Κορ. 2.16).

Τη διαχωριστική γραμμή και τομή σε μελλοθάνατους και “μελλόζωους” την κάνουν εκ των πραγμάτων μόνοι τους οι “εκλέκτορες”, ασπαζόμενοι ή

αποστρεφόμενοι τον Λόγο. “Ου γαρ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμον, αλλ’ ίνα σώσω τον κόσμον. ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα”, είπε (Ιω. 12.47-48).

Ας κοιτάξουμε λίγο τον στυπτικό μα “αγαπητοκίνητο” λόγο του Χριστού προς τους κακόβουλους. Αποκαλύπτει, ελέγχει, μα και αποστομώνει έξυπνα ο πάνσοφος. Αποκαλύπτει τα κρυπτά της καρδιάς. Δεν γνώρισε μόνο και αποκάλυψε τα κρυπτά τής Σαμαρείτιδος καθώς και των αποστόλων που έριζαν για το “τις μείζων” (Μάρκ. 9.33), αλλά και των Γραμματέων και Φαρισαίων. Διάβασε τους διαλογισμούς των και τους ξεσκέπασε, με αποτέλεσμα να μείνουν και αυτοί εκστατικοί, αλλά να μείνουν και αμετανόητοι (Λουκ. 5.21-26).

Αποστόμωσε τον διάβολο, ο οποίος Τον πείραξε στην έρημο μετά τη βάπτισή Του, με τα ίδια όπλα εκείνου, με χωρία της Παλαιάς Διαθήκης (Ματθ. 4.1-11).

Φίμωσε και τους πονηρούς Ηρωδιανούς μαζί με τους μαθητές των Φαρισαίων, και κατόπιν τους Σαδδουκαίους. “Και ουδείς εδύνατο αυτώ αποκριθήναι λόγον, ουδέ ετόλμησέ τις απ’ εκείνης της ημέρας επερωτήσαι αυτόν ουκέτι” (Ματθ. 22.15-46).

Οι βαρυκάρδιοι λοιπόν και νωθροί δεν αποδέχονται τον λόγο Του, γιατί η αποδοχή συνεπάγεται κόπο και θυσία για την εκκοπή των παθών. Το να πάρεις θέση απέναντι στον θείο νόμο είναι υπόθεση βίου, δηλαδή ισοβιότητας και ποιότητας, υπόθεση χρόνου και χώρου (ουσίας) ψυχής. Δια βίου η θετική ή αρνητική επιλογή σου θα χρωματίζει, πιο σωστά θα διαποτίζει, τις πράξεις σου, και πιο βαθιά, τους λογισμούς σου.

Ο κακοπροαίρετος άνθρωπος ακούγοντας το Ευαγγέλιο πωρώνεται. Ή και καταπιάνεται με αυτό ψάχνοντας λαβές για να το παρεξηγήσει, παραμορφώσει και πολεμήσει, με μία λέξη για να κάνει κακό δια του καλού. Εξομοιώνεται με μαχητή, που το όπλο του δεν το στρέφει κατά του εχθρού του, αλλά κατά του εαυτού του, και αυτοκτονεί.

Πολλοί αρνητές ανέκαθεν και έως σήμερα κατατρίφθηκαν διαβάζοντας τη Βίβλο προς διαστρέβλωσή της. Πρότυπό τους σε τούτο το τελευταίο ο διάβολος, που πείραζε τον ερχόμενο προς τη δημόσια δράση Του Χριστό, προβάλλοντάς Του και τα γραφικά χωρία. Στήριξη αγιογραφική μαζί και

σατανική –βλάσφημα ακούγεται. Και όμως πραγματικότης! Σατανική υποστήριξη των πειρασμών διά της Γραφής. Ο σατανάς “θεολόγος”!

Μη παρασυρόμαστε λοιπόν από ό,τι μας δίδεται. Να κοιτάζουμε ποιος το δίνει. Αν μας δίνει κάποιος τη σωτηρία και όλα τα καλά –”πάσας τας βασιλείας του κόσμου και την δόξαν αυτών” (Ματθ. 4.8)– αλλά αυτός ο κάποιος είναι ο διάβολος, πρόκειται περί θανάτου, “ήτοι αμαρτίας εις θάνατον” (Ρωμ. 6.16)· “το γαρ τέλος εκείνων θάνατος” (Ρωμ. 6.21). Αν μας δίδεται ο θάνατος, αλλά από τον Θεό –”ος δ’ αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου” (Μάρκ. 8.35)– πρόκειται περί ζωής, “ούτος σώσει αυτήν” (αυτόθι). Αν είναι τούρτα από τον διάβολο, είναι δηλητήριο. Αν είναι πικρό από τον Θεό, είναι φάρμακο.

Ο Σωτήρας είναι ο πανυπερτέλειος Διδάσκαλος της Οικουμένης στους αιώνες των αιώνων.

Μακάριος εκείνος που θα καθίσει κατά το πρότυπο της Μαρίας στα πόδια του γλυκύτατου Διδασκάλου και θα ρουφάει ακόρεστα τον λόγο Του, και στη συνέχεια θα πολιτεύεται “αξίως του ευαγγελίου του Χριστού”, κατά την έκφραση –και το παράδειγμα επίσης– του Παύλου (Φιλ. 1.27).

Συμφωνούμε και με τον Πέτρο, τον εκπρόσωπο όλων των μαθητών. “Προς τίνα απελευσόμεθα; ρήματα ζωής αιωνίου” έχει ο Κύριος. “Και ημείς πεπιστεύκαμεν και εγνώκαμεν” ότι Αυτός είναι ο Χριστός (Ιω. 6.67-69).

Δεν μένει πια άλλη επιλογή. “Όλα, όσα λάλησε ο Κύριος, θα [τα] κάνουμε και θα [τα] ακούσουμε” (Εξ. 24.7). Αμήν!

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>